

ПОСЛАННЯ СВЯТИШОГО ОТЦЯ ФРАНЦИСКА

З НАГОДИ ВСЕСВІТНЬОГО ДНЯ МІГРАНТА ТА БІЖЕНЦЯ 2015

“Церква без границь, Матір усіх”

Ісус - «істинний євангелізатор і само Євангеліє» (Апостольське повчання *Evangelii gaudium*, 209). Його турбота, особливо про найбільш уразливі та маргінальні групи, закликає усіх нас подбати про найслабшого і розпізнати його багатостраждальне обличчя насамперед серед тих, хто став жертвою нових форм бідності і рабства. Говорить Господь: «Бо Я голодував був і ви дали мені їсти; мав спрагу і ви мене напоїли; чужинцем був, і ви мене прийняли; нагий, і ви мене одягли; хворий, і ви навідались до мене; у тюрмі був, і ви прийшли до мене». (Мт. 25, 35-36). Тому місія Церкви як паломниці на землі і матері усіх, полягає у тому, щоб любити і служити Ісусові Христові, особливо в особі найбідніших і покинутих; до них, звичайно ж, відносяться мігранти і біженці, які намагаються залишити в минулому тяжкі умови життя і різного роду небезпеки. Тому цього року Всесвітній день мігрантів та біженців проходить під назвою: Церква без границь, матір усіх.

І справді, Церква відкриває свої обійми, щоб прийняти усі народи без поділів і границь, проповідуючи усім їм, що «Бог є любов» (1 Йо 4,8-6). Після своєї смерті і воскресіння Ісус доручив учням місію – стати його свідками і проповідувати Євангеліє радості і милосердя. У день П'ятидесятниці з мужністю та ентузіазмом вони покинули світлицю; Сила Святого Духа перемогла сумніви і невизначеність і зробила так, щоб кожен почув Благу вістку на його рідній мові; так, із самого початку Церква є матір'ю з серцем, відкритим без границь усьому світу. Цей мандат нині охоплює уже два тисячоліття історії, але ще з перших століть місійність Церкви свідчила про універсальне материнство Церкви, згодом викладене у працях Отців і відновлене у Другому ватиканському соборі. Щоб пояснити її природу, Отці Собору говорили про *Ecclesia mater*. Церква породжує синів і дочок і “прилучає й обіймає їх своєю любов'ю та своєю турботою» (Догматична конституція Про Церкву *Lumen gentium*, 14).

Церква без границь, матір усіх, поширює у світі культуру гостинності і солідарності, згідно якої ніхто не може вважатися некорисним, непотрібним, чи просто бути відкинутим. Коли християнська спільнота повноцінно живе її материнством, Церква її живить, направляє і вказує шлях, терпляче супроводжує, наближаючись в молитві та в діях милосердя.

Сьогодні все це набуває особливого значення. Так, у часи великих міграцій

значна кількість людей покидає рідні місця і розпочинає небезпечну подорож з багажем повним бажань і страхів, у пошуку більш гуманних умов життя. Однак дуже часто ці міграційні рухи ще до ознайомлення з їх історіями життя, сповненими переслідувань та бідності, викликають недовіру і неприязнь також і в церковних спільнотах. У цьому випадку, підозри і упередження суперечать біблійній заповіді з повагою і солідарністю прийняти потребуючого чужоземця.

З одного боку, у глибині совісті бринить заклик наблизитися до людської нужди і втілити заповідь Ісуса, яку Він нам залишив, коли сам утотожнився з чужоземцем, з тим, хто страждає, з усіма невинними жертвами насилля і експлуатації. З іншого, однак, через нашу слабку привроду, «ми відчуваємо спокусу бути християнами, дотримуючись розважливої відстані від ран Господа» (Апостольське повчання *Evangelii gaudium*, 270).

Відвага віри, надії і любові дозволяє скорочувати відстані, які відділяють нас від людських трагедій. Ісус очікує також, щоб Його розпізнавали у мігрантах, біженцях й переселенцях, іноді, навіть, відмовляючись від чогось із нашого набутого добробуту. Про це нагадував Папа Павло VI, говорячи, що «вибрані повинні відмовитися від деяких своїх прав, щоб вільніше віддавати власний достаток на служіння іншим» (Апостольський лист *Octogesima adveniens*, 14 травня 1971 року, 23).

Зрештою, багатонаціональний характер сьогоденних суспільств надихає Церкву на нові зобов'язання солідарності, єднання і євангелізації. Міграційні рухи, зі свого боку, побуджують до поглиблення і до зміцнення цінностей, необхідних для гарантії гармонійного співіснування людей і культур. Для цього не достатньо простої терпимості, що відкриває шлях до поваги іншого і дає початок взаємопідтримці між людьми різного походження та культур. Тут прививається покликання Церкви вийти за межі кордонів і сприяти «переходу від наставлення захисту і страху, байдужості чи маргіналізації ... до наставлення, в основі якого лежить 'культура зустрічі' – єдина, здатна збудувати більш справедливий і братній світ» (Послання з нагоди Всесвітнього дня Мігранта і Біженця 2014).

При цьому, міграційні рухи набули таких розмірів, що лише систематична та діяльна співпраця держав і міжнародних організацій здатна ефективно регулювати і керувати ними. І справді, проблема міграції торкається усіх не лише розмірами своїми масштабами, але й «через суспільні, економічні, політичні, культурні та релігійні проблеми, які вона породжує, через драматичний виклик, який ставлять перед національними та міжнародними спільнотами» (Бенедикт XVI, Енцикліка *Caritas in veritate*, 29 червня 2009

року, 62).

Серед міжнародних ініціатив є чимало дискусій про доцільність, методи і норми боротьби з міграціями. На міжнародному, національному та місцевому рівнях діють органи та установи, що присвячують свою працю та зусилля тим, хто шукає в міграції кращого життя. Однак, попри їх щедрі і похвальні зусилля, потрібна більш рішуча та діяльна дія, яка б могла розраховувати на глобальну мережу співпраці, що ґрунтується на захисті гідності і центральному місці кожної людської особи. Таким чином більш глибокою стане боротьба з ганебною, злочинною торгівлею людьми, з порушеннями основних прав, з усіма формами насилля, пригноблення й поневолення. Однак спільна праця вимагає взаємності і взаємодії, у готовності і довірі, добре усвідомлюючи, що «жодна країна не може самотійно вирішити труднощі, пов'язані з цим настільки розповсюдженим явищем, яке практично охоплює усі материки двійним переміщенням іміграцій та еміграцій» (Послання з нагоди Всесвітнього дня Мігранта і Біженця 2014).

Глобалізації міграції необхідно відповісти глобалізацією милосердя та співпраці, щоб зробити умови життя мігрантів гуманними. У той же час, необхідно підвищити зусилля зі створення умов для забезпечення поступового усунення причин, що спонукають цілі народи покидати рідну землю через часто між собою взаємопов'язані війну і голод.

Солідарність до мігрантів та біженців потрібно доповнити відважністю та творчістю, необхідними для розвитку всесвітнього, більш справедливого і рівного фінансово-економічного порядку, а також більшою боротьбою за мир – неодмінною умовою кожного справжнього прогресу.

Дорогі мігранти і біженці! Ви займаєте особливе місце в серці Церкви і допомагаєте їй його розширити, щоб допомогти їй виявити власне материнство усій людській родині. Не втрачайте своєї довіри та своєї надії! Згадаймо Святу родину та її вигнання у Єгипет: як у материнському серці Діви Марії та у турботливому серці Святого Йосифа збереглася віра у те, що Бог ніколи не покидає, а тому і ваші серця не повинні покидати та ж віра в Господа. Я передаю вас під їх опіку і всім сердечно уділяю Апостольське благословення.

З Ватикану, 3 вересня 2014 року

ФРАНЦИСК

Переклад. Прес-служба Товариства Свята Софія.